

váno odpůrčí žalobou. Podle § 7 odpůrčího řádu ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n. není právo odporovati vyloučeno proto, že pro jednání, jemuž se odporuje, bylo nabyto exekučního titulu, a bylo-li takové právní jednání prohlášeno za účinné, pozbude proti věřitelům účinnosti také exekuční titul. Bude-li tudíž v souzené věci vyhověno odpůrčí žalobě firmy M. a J., pozbude proti žalobkyni účinnosti též rozsudek okresního soudu v Ř. ze dne 9. ledna 1935, C II 434/34, jenž jest exekučním titulem. Jest tu tedy důvod k odkladu exekuce uvedený v § 42 ex. ř. pod č. 1.

Přesto nebylo možno dovolacímu rekursu vyhověti, ježto v souzené věci může být exekuce dále vedena, aniž je s tím pro navrhovatelku odkladu spojeno nebezpečení nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy (§ 44, odst. 1, ex. ř.). Jak již bylo shora uvedeno, domáhá se žalobkyně odpůrčím sporem na žalovaném (vymáhajícím věřiteli), aby byl uznán povinným trpěti anebo svoliti k tomu, aby žalobkynina pohledávka, zajištěná na nemovitosti a v žalobě podrobně uvedená, požívala pořadí zástavního práva žalovaného a aby při nucené správě byla uspokojena před pohledávkou žalovaného. K tomu však, aby tento konečný žalobní nárok nebyl zmařen, není potřebí odkládati exekuci, ježto žalobkyně může dosíci vznesením odporu (§§ 128, 213 ex. ř.) v rozvrhovém řízení toho, aby byla uspokojena před pohledávkou žalovaného.

Čís. 16367.

Těž podle exekučních titulů, vydaných proti veřejné obchodní společnosti, nezapsané do obchodního rejstříku, lze vésti exekuci přímo proti jejím veřejným společníkům.

V takovémto případě musí však vymáhající věřitel, nevychází-li to najevo již z exekučního titulu samého, dokázati veřejnou listinou, přiloženou k exekučnímu návrhu, jednak že exekuční titul byl skutečně vydán proti veřejné obchodní společnosti ve smyslu čl. 85 a násl. obch. zák., t. j. že dotčená společnost platí výdělkovou daň uvedenou v § 1, odst. 1, zák. č. 183/1928 Sb. z. a n. (resp. že před účinností dotčeného zákona platila daň uvedenou v § 7 uvoz. zák. k obch. zák. nebo v čl. I. zák. č. 260/1921 Sb. z. a n., nebo by k placení řečené daně byla povinna, kdyby nebyla od ní osvobozena), jednak že ten, proti němuž má být exekuce vedena, náleží v době povolení exekuce k nezapsané veřejné obchodní společnosti jako společník osobně ručící.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, R I 1162/37.)

Srv. rozh. č. 3383 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí byla podle rozsudku ze dne 25. října 1933, C IV 973/33, vydaného proti firmě E. Friedl a spol. v P., povolena k vymožení vykonatelné pohledávky exekuce proti Else F. jako veřejné společnici uvedené neprotokolované firmy. Soud prvního stálice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Ustanovení § 9 ex. ř., podle něhož posuzoval věc rekursní soud, má podle svého doslovu na mysli případy, v nichž jde o vedení exekuce ve prospěch právního nástupce nebo proti právnímu nástupci osoby, která je podle exekučního titulu oprávněna nebo povinna. V souzeném případě jde však podle exekučního návrhu o to, zda je právně možné povolit exekuci proti společníku veřejné obchodní společnosti na základě rozsudku vydaného proti společnosti. Pro takovýto případ stanoví § 11, odst. 1, ex. ř., že podle exekučního titulu dobytého proti veřejné obchodní společnosti může být povolena exekuce přímo na jmění jednotlivých osobně ručících společníků, prokáže-li se předloženým výpisem z obchodního rejstříku, že ten, proti němuž má být vedena exekuce, toho času ještě náleží ke společnosti jako společník osobně ručící. Dotčený předpis ovšem předpokládá, že jde o obchodní společnost zapsanou v obchodním rejstříku (srv. rozh. č. 3383 Sb. n. s.). Případ, že veřejná obchodní společnost nebyla proti předpisu čl. 86 obch. zák. přihlášená k zápisu v obchodním rejstříku, není v § 11 ex. ř. upraven. Z toho však nelze dovozovati, že rozsudky vydané proti nezapsaným veřejným obchodním společnostem nemohou být vykonány přímo proti společníkům. To by znamenalo neodůvodněnou výhodu pro takové protiprávně jednající obchodní společnosti. V takovém případě, kde nelze podat důkaz, že ten, proti němuž má být vedena exekuce, ještě náleží k veřejné obchodní společnosti jako osobně ručící společník, výpisem z obchodního rejstříku, musí by vymáhající věřitel tuto skutečnost dokázati jinou veřejnou listinou. To vše platí arci jen za předpokladu, že exekuční titul směřuje skutečně proti veřejné obchodní společnosti ve smyslu čl. 85 a násl. obch. zák., a tuto okolnost, nevychází-li najevo z exekučního titulu, musí vymáhající věřitel především dokázati veřejnou listinou, přiloženou k exekučnímu návrhu. K vzniku veřejné obchodní společnosti se arci nevyžaduje ani písemného sepsání společenské smlouvy nebo jiných formálností (čl. 85, odst. 2, obch. zák.), ani zápisu do obchodního rejstříku. Veřejnou obchodní společností je však jen takové sdružení dvou nebo více osob k provozu obchodní živnosti pod společným jménem, na něž se vztahují předpisy o firmách, obchodních knihách a prokuře, tedy jen taková sdružení, jež platí výdělkovou daň uvedenou v § 1, odst. 1, zák. ze dne 13. října 1928, č. 183 Sb. z. a n. (srv. odstavec druhý řečeného předpisu), anebo že před platností právě dotčeného zákona platila daň uvedenou v § 7 uvoz. zák. k obch. zák., nebo v čl. I zák. ze dne 30. června 1921, č. 260 Sb. z. a n., nebo by k placení této daně byla povinna, kdyby nebyla od ní osvobozena. Tato náležitost je nutnou podmínkou vzniku a právní jsoucnosti veřejné obchodní společnosti (srv. rozh. č. 1440, 2639, 6203, 8677 Sb. n. s.). Tvrdila-li tedy vymáhající věřitelka v exekučním návrhu, že exekuční titul, t. j. rozsudek pro zmeškání ze dne 25. října 1933, č. C IV 973/33-1, vydaný proti »firmě E. F. a spol.«, směřuje proti neprotokolované veřejné obchodní společnosti a že Elsa F., proti níž jest nyní na základě

onoho rozsudku navrženo povolení exekuce, jest veřejnou společnicí řečené veřejné obchodní společnosti, ručící podle čl. 112 obch. zák. za všechny závazky společnosti, bylo na ní, aby veřejnou listinou, připojenou k exekučnímu návrhu, především dokázala dotčenou náležitost § 1, odst. 1, zák. č. 183/1928 Sb. z. a n., anebo § 7 uvoz. zák. k obch. zák., neboť jen tak by byl podán důkaz, že shora uvedený rozsudek pro zmeškání byl skutečně vydán proti veřejné obchodní společnosti ve smyslu čl. 85 a násl. obch. zák. a nikoli snad jen proti pouhému sdružení k společnému provozu obchodů ve smyslu čl. 266 obch. zák., nebo proti společnosti podle občanského zákona, která nemůže vůbec vystupovati pod společnou firmou. Ježto vymáhající věřitelka dotčenou náležitost, jež z exekučního titulu není zřejmá, nedokázala, nelze ani podle obdoby § 11 ex. ř., povolití na základě onoho rozsudku pro zmeškání exekuci přímo na jmění Elsy F. jako domnělé, osobně ručící společnicí veřejné obchodní společnosti.

K vývodům dovolacího rekursu se ještě podotýká, že z exekučního titulu, který je základem exekučního návrhu, nevychází nijak najevo, že Elsa F. jednala sama s vymáhající věřitelkou prod pláštíkem »firmy E. F. a spol.« a že zejména uzavřela s vymáhající věřitelkou smlouvu o dodání zboží, o jehož zaplacení byla žalována jmenovaná firma. To neplyne ani ze spisů okresního soudu v T.-Š. zn. sp. C IV 93/34, jichž se v té příčině vymáhající věřitelka dovolává, neboť v dotčeném sporu Elsa F. jako spolužalovaná výslovně popřela, že by byla u vymáhající věřitelky někdy objednala nebo od ní převzala nějaké zboží. Nemůže tedy býti ani řeči o tom, že tu jde vpravdě a v podstatě o exekuční titul, vydaný pod firmou E. F. a spol., proti Else F., a že se tudíž závazek uložený v exekučním titulu řečené firmě vztahoval hned od počátku na Elsu F. Neprávem se tudíž stěžovatelka dovolává rozh. č. 3383 Sb. n. s., jež se týkalo případu, v němž vycházelo z exekučního titulu s dostatečnou určitostí najevo, že povinný označený v exekučním titulu je totožný s osobou, proti níž se vede exekuce. Rekursní soud tudíž nepochybil, zamítl-li exekuční návrh, třebaže nelze souhlasiti s odůvodněním jeho usnesení.

Čís. 16368.

Žena svedená pod slibem manželství nemá nárok na náhradu škody (§ 1328 obč. zák.), prokázal-li žalovaný ve sporu, že důvodně upustil od splnění daného slibu, aniž záleží na tom, kdy se žalovaný dověděl o skutečnostech, odůvodňujících odepření splnění slibu.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv I 2932/36.)

Rrov. rozh. č. 2253 Sb. n. s.

Žalobu, již se žalobkyně na žalovaném domáhá zaplacení 10.000 Kč s přísl. jako náhrady škody podle § 1328 obč. zák., nižší soudy zamítly, soud prvního stádu v podstatě z těchto důvodů: V souzeném případě jde o to, zda jest žalovaný podle § 1328 obč. zák. povi-